

Mestrene er en autobiografisk roman om at vokse op i et sportsmiljø – om familie, håndbold, halkultur, om at være queer i et maskulint domineret fællesskab og om vindermentalitet i 00'erne.

Nomineret til DR Romanprisen

"Det er intet mindre end mesterligt, når Malte Tellerup udstiller bagsiden af guldmedaljerne"

Jyllands-Posten

"En enormt fin, konstant reflekterende og både koncis og herligt tvivlrådig fortælling"

Euroman – Månedens bog

"Alle med interesse i håndbold bør læse *Mestrene*"

Berlingske

"Skrevet med et skarpt klarsyn ... så kærligheden står ud af enhver sætning"

Information

Foto: Rita Kuhlmann

Malte Tellerup, f. 1989, debuterede i 2017 med romanen *Markløs* og har siden udgivet romanen *Hedeselskabet* (2020) og kortromanen *Spræng fabrikken* (2023). Han har modtaget Blixenprisen i kategorien Årets Litterære Talent i 2018 og Odd Fellow Ordenens Hæders- og Litteraturpris i 2021. *Mestrene* er hans fjerde roman.

ER

EGMONT

9 788727 016924
www.lindhardtogringhof.dk

MALTE TELLERUP

MESTRENE

ER

MESTRENE

★★★★★
JYLLANDS-POSTEN
★★★★★
KRISTELIGT DAGBLAD
★★★★★
BERLINGSKE

ROMAN

LINDHARDT
OG RINGHOF

MALTE TELLERUP

Til læseren

Dette er min historie om mennesker og haller. Der er i sagens natur andre historier at fortælle om præcis de samme haller og mennesker sådan som andre har set dem med deres øjne. Det ville aldrig falde mig ind at påstå at dette jeg har set i de mennesker og de haller, at det skulle være mere sandt end noget andet andre har set. Historien er fiktion, den er erindring der leger og lyver og gør sig så umage den kan, for at være præcis, men den er aldrig sand. Den er oplevet.

Og så alligevel, noget er sandt: Bolbro Hallen er sand, kommunalreformen af 1970 er sand, en far er sand, en søn, Ulrik Wilbek er sand, et spil om at vinde og holde sammen er sandt.

God fornøjelse.

*Kærlig hilsen
Malte*

Vi er mestrene

VI er mestrene

mestrene

mestrene

mestrene

VI ER MESTRENE

VI ER MESTRENE

MESTRENE

MESTRENE

MESTRENE

VI ER MESTRENE!

VI ER MESTRENE!!! MESTRENE!!!

MESTRENE!!! MESTRENE!!!

VI ER MESTRENE ...

MARERIDT

Da jeg fyldte 29, begyndte drømmene som jeg senere vil kalde for mine mareridt. Drømme om at komme tilbage på banen, at afløse for Viktor, for bror, at varme op med de andre, at spille og excellere, at være den kampafgørende faktor. Variationerne er uendelige, altid med fokus på at komme tilbage på banen, gøre comeback, og så vågner jeg med hjer-tebanken og føler mig som en idiot. Jeg begynder hurtigt at forbande det hver gang jeg vågner fra en af disse drømme som jeg begynder at kalde for mine mareridt, fordi de ikke vil slippe mig.

Efter mine første to Danmarksmesterskaber, og jeg er ikke engang fyldt 13, begynder mor at sige til mig at jeg er født med en guldske i røven. At jeg er født heldig. Men det med guldskeen som mor kommer til at gentage mens jeg og mine hold vinder og vinder, at jeg har en guldske oppe i røven, det betyder også at jeg er født med lysten til at få noget op i røven, helst noget af guld, noget vidunderligt, men den betydning viser sig helt modsat, for der

skal gå mange år før jeg forstår hvad det vil sige at begære analt, jeg skal frygte det, skjule mig for det og prøve at klemme ballerne sammen om det. Som vinder viser det sig tidligt.

Nu er jeg 31, og jeg ser min gamle målmandsmaker Viktor Kuhn Larsen spille Champions League for Barcelona. Jeg sidder på mit kontor og ser kampen fordi en avis har bedt mig skrive 5000 tegn om håndbold. Redaktøren har sagt at jeg må skrive om lige hvad jeg vil om sporten, for han kender den slet ikke. Jeg sidder på mit kontor og ser kampen og længes helt afsindigt efter dette andet liv, det der nu føles som det tabte liv, og det er det der er frygteligt. Min psyke har vendt sig mod sig selv: Det liv jeg så bevidst, så afgjort og uden at ryste på hånden vendte ryggen, det hjemsøger mig nu som en drøm jeg ikke har haft siden jeg var 16-17 år, og som jeg nu ikke kan slippe fri af igen. Forfulgt af det umulige spørgsmål: Hvor god var jeg? Og deraf tankemylderet: Hvordan ville det være gået mig? Hvis Viktor har nået Barcelona og en plads på landsholdet, hvad havde jeg så kunnet? Nantes? Magdeburg? Toppen af den danske liga? Hvor langt rakte det potentiale jeg ikke tillod mig selv at forfølge? Ville jeg være lykkelig hvis jeg nu stod

på toppen af min håndboldkarriere og snart skulle tænke på pension i stedet for knap at være begyndt på at leve det liv jeg sadlede om for?

I essaybogen *How to Write an Autobiographical Novel* genfortæller Alexander Chee en af de læresætninger han tog til sig som ung skrivende, på vej til at forme et oeuvre ud af sine sår og sin sårbarhed. Hans lærer siger til ham: *You took yourself down to the bottom of your own sea. You could get the bends. You had to take care not to let the past self take over, the child with the child's injuries, the child's perceptions. (Du førte dig selv ned på bunden af dit eget hav. Du kunne få dykkersyge. Du var nødt til at passe på at dit gamle selv ikke tog over, barnet med barnets skader, barnets opfattelser).*

Forfatteren kan blive fanget i sig selv, fanget i sig selv som det barn forfatteren tog afsted for at undersøge. Nu giver jeg mig selv hen til håndboldbarnet for at skille mig af med det igen, nu skal det have plads så jeg kan sætte det fri, men der er også en fare for at det barn der stråler i talentprogrammet plan, får mere greb om mit liv.

Min ven Luka sagde på et tidspunkt til mig at det at skrive for nogen kan kaldes terapeutisk, det kan hjælpe en til at komme videre med noget der

har været tungt, svært, umuligt at bære på, man kan slippe det ved at skrive det ned og give skriften fra sig, men det kan også være sådan at man bare graver sig længere ned i sine problemer ved at skrive om dem. Jeg er bange for at lave den her bog og for hvad det gør ved mig, om jeg bliver endnu mere længselsfuld efter det jeg ikke valgte.

FØRSTE TRÆNING

Første gang jeg er til træning, er i fars klub (og mors, men det er far der tager mig med derhen, far jeg mest forbinder med klubben). Far og mor mødte hinanden i den klub, far, ti år ældre end mor, var med til at starte klubben i 1977, Odense Håndboldklub af 1977, kaldet OH77, formet af FREM og fars første klub AIK, Arbejdernes Idræts Klub. De møder hinanden, da far spiller på førsteholdet, er træner for flere ungdomshold og kærester med en der hedder Laila, men så forelsker mor og far sig i hinanden og flytter sammen i en ussel lejelejlighed inde ved banegården hvor der ikke er varme, varmt vand eller bad, de må varme lejligheden op med en petroleumsovn, og der er konstant larm fra togene, bygningen er i dag revet ned, og de får mig og bror og køber deres eget med en rente på 17 %, det er et bindingsværkshus fra 1680 i landsbyen Elmelund lige uden for Odense, ved Bolbro, et hus de passer på og elsker, og der bor vi i seks år, i starten sammen med mors ven Mille som går far på nerverne (hvordan?), og med tiden

I klubben var det Jens og Nikolaj (Nikolaj som jo var min ven da jeg startede, og hans ven, Jens, der så også blev min ven, og det var en fryd med de to), og det var Christoffer og Mikael Mortensen som jeg frygtede, som håned mig, som var seje og blandt de ældre drenge, så jeg holdt mig meget til Jens og Nikolaj og at være som dem, med dem. Der var også Troels, og så var der Tobias, og Tobias var nummer et på banen, søn af Mette og Kim, opflasket med håndbold. Tobias havde det svært til tider, blev holdt ude af de sociale hierarkier på holdet, og derfor var jeg bange for at blive for gode venner med ham. Nok viste vi os begge tidligt som talentfulde og dedikerede til spillet, men jeg frygtede også at vi ville trække hinanden længere ned socialt. Med de voksnes ord tror jeg at jeg arbejdede hårdt på at holde en professionel afstand til Tobias.

UDEN FOR BANEN

Og så er der alt det uden for banen. Livet uden for banen. Det er det jeg ikke kan finde rundt i, nogen burde have lært mig (eller hvad? Er dette en forsvarsmekanisme?) at man ikke skal opliste hvem der er bedst til hvad som jeg gjorde i folkeskolen når jeg blev flyttet et nyt sted hen: "Godt, hvad er *scoren* her?" og at det ikke er sundt at gøre hele livet til en konkurrence, et regnskab. Det dur på banen, ikke uden for banen.

Men som sagt så er der Christoffer og Mikael Mortensen der er truende skikkelser. Der er Jens og Nikolaj som er mine helte og venner og som jeg klynger mig til, der er Tobias som jeg prøver at undgå, og så er der alle de andre. Der er sommerlejr hvor vi gør ligesom til stævne, bare udenfor, på en feriekoloni, og alle klubbens ungdomshold er afsted. Far er en helt til sommerlejr, han er virkelig god til at organisere og gøre sjovt og rigtigt. Jeg tror det er svært for ham at hans børn, bror og jeg, ikke er lige så skrappe og selvstændige og rå som han var som barn (som vejen havde gjort ham). Jeg vil

gerne være hvor han er, men det er ikke meningen. Det er meningen jeg skal ud blandt de andre børn, og det gør jeg så frygtsomt. Bror nægter. Det ene år så meget at han ikke vil forlade bilen og bliver derinde efter vi er ankommet til sommerlejren. Jeg kan huske far være vred og afmægtig, ikke vide hvad han skal gøre ved det. Jeg kan huske skuffelsen i far over at bror og jeg ikke bare er som fisk i vandet der elsker sommerlejr og de andre børn. Far var selv som Christoffer eller Jens, et centrum i det sociale, en af de seje, og derfra ser verden anderledes ud, der er den ikke truende på samme måde (tror jeg/ forestiller jeg mig?). Det ender med at vores træner, Kim, får bror overtalt til at komme ud sidst på aftenen den anden dag, og han giver bror lov til at sove på sit værelse i stedet for i sovesalen, til fars store utilfredshed, og jeg kan huske at være misundelig over at bror må sove på værelset hos Kim, fordi jeg frygter sovesalen med køjesenge i tre etager og alle de andre både piger og drenge, og der er nogle (helt sikkert Christoffer og Mikael Mortensen) der har fået nyt technotøj der knitrer, og der bliver hvinet og grinet, og jeg er bange og ved at min snorken kommer til at larme.

Men der er også sådan noget med natteløb, uh ja, natteløb er en del af sommerlejr, og jeg synes det

er latterligt uhyggeligt, og det er dybt pinligt at jeg bliver så bange, er så nem at skræmme. Jeg kaster mig på jorden når nogle af de store fra klubben som er med til at lave natteløb med de voksne springer frem fra en busk og skræmmer os. Jeg skriger og hviner, og alle griner af mig, og jeg udvikler en teknik hvor jeg sætter mig på jorden så hurtigt og hårdt jeg kan når jeg bliver forskrækket, det kan jeg gøre uden at sige en lyd, og det er bare lidt underligt, det er ikke decideret latterligt. Så natten, den er ikke min ven her, jeg kan ikke flirte, ikke sove og ikke løbe natteløb. Jeg er for frygtsom og usikker simpelthen.

Men det med natten var startet før den her sommerlejrting, det var jo efter mor og far blev skilt. Jeg havde nogle helvedes problemer med at erkende sorgen over det: Jeg blev mørkerød, hvilket er en joke, for vi flyttede fra landsbyen og det rigtige mørke over markerne og ind til et villakvarter med mor, og så blev jeg skidebange for mørket i vores villahave. Jeg lå i den øverste køje og græd og ville ikke snakke om det når mor kom ind, og når hun gik igen, så græd jeg mere og højere så hun kunne høre det, og hun gik sådan frem og tilbage mens jeg lå og gemte mig og viste mig med gråden.

Og far udviklede et utålmodigt raseri, eller måske havde han altid haft det? Jeg kan ikke huske det

før da. Jeg kan huske ansvaret for at konflikterne ikke måtte opstå, at prøve at beskytte bror mod fars vrede eller blive vred på bror over at han ikke gjorde hvad far sagde.

Når det var os tre sammen, spillede vi altid. Jeg elskede spil, og far elskede spil. Og vi konkurrerede benhårdt om at vinde, især i kort. Men bror kunne ikke lide det, vi overtalte ham til at spille fordi (tror jeg) far tænkte det var bedst at lave noget sammen, og (ved jeg) fordi det er kedeligt med topersonerspil. Så vi overtalte bror, men han ville ikke så tit, og han var ikke så god, så han tabte næsten altid (HAN VAR JO OGSÅ YNGST). Det var det samme med Risk (far elskede Risk) og Settlers og bordtennis og siden petanque og kongespil, og hvad har vi. Jeg kan huske vi spillede og spillede, og at det var vigtigt at bror skulle synes det var sjovt så han ikke pludselig mistede interessen og nægtede at spille videre midt i spillet. Bror husker ikke noget fra de år, sagde han da han, far og jeg skulle snakke om vores problemer efter jeg havde udgivet min første bog. Bror sagde at han først rigtig kan huske noget fra han er 12, og alt inden det ville han ønske han kunne sige noget om, men det er helt mørkt for ham. Hvilket virkelig slår bunden ud af både far og mig, og vi bliver tavse.

Vi kan alle sammen (men så undtagen bror) huske den sommer med sommerlejr hvor bror nægtede at stige ud af bilen, og hvor jeg var usikker og skræmt. Det er mig stadig en gåde hvorfor Jens ville være venner med mig og det ... det er Jens der fylder mest på den sommerlejr hvor bror bruger det første døgn inde i bilen(!).

Men jeg ... og det er fordi senere, tror jeg ... jeg tror det er en anden sommerlejr, kan ikke skille dem ad ... men året efter måske, der er Jens blevet så populær at både Line og Nanna vil være kærestes med ham. Han går ligesom med dem på skift. Jeg kan ikke huske tingenes rækkefølge, Jens og jeg sover på værelse (har fået værelser! i stedet for sovesalen) sammen med Nikolaj (og nogle andre). Jens og jeg står i dørkarmen til værelset og skal ud til en eller anden sommerlejraktivitet. Jens er allerede på vej ind i puberteten, og han står op ad dørkarmen, og jeg går hen til ham. Vi er lige høje, tror jeg. Jeg tror nok hans bukser buler, han var kendt for sin pik, den var berømt i klubben for at være tidligt udviklet og stor. Men det kan også være et softporno-lag underbevidstheden har lagt på. Jeg går hen og kysser ham, han bruger tungen (som man skal!), og mit hjerte hamrer. Kysset er ... det er kort, jeg kan huske vi ser på hinanden, men

jeg kan ikke huske hans udtryk (har ledt og ledt i hukommelsen efter det, ville så gerne vide hvad Jens tænkte netop da), og så løber vi ud til de andre til sommerlejraktiviteten, og det næste jeg kan huske, er at Nikolaj og jeg skal hjælpe Jens med hvem han skal vælge: Line eller Nanna. Hvem skal han blive kæreste med? Jeg har været henne ved hans storesøster og forsøgt at få hende til at overtale ham til at droppe dem begge eller i det mindste vælge Line (den mindst seje). Nu ligger jeg i min køjeseng og græder ned i puden, og det synes Jens og Nikolaj er underligt, eller de spørger mig hvad der er galt, og jeg kan ikke svare, græder bare ukontrolleret.

Og herfra tegner der sig en lang linje af drengeforelskelser der går galt. Den løber ligesom parallelt med håndbolden, jeg forelsker mig i mine smukke venner og går for langt. De bliver skræmte og fordømmende når jeg går over grænsen for det åbne frie rum mellem drenge, den intimitet vi har som venner, holdkammerater og klassekammerater. Det er frit og åbent fordi alle er hetero, fordi det handler om pigerne. Men mit hjerte banker ikke kun for pigerne, og snart lærer jeg at skamme mig.

Jens og jeg fortsætter venskabet efter det her kys. Der sker ikke mere. Men det er noget jeg bilder mig selv ind, at der ikke sker mere. Der sker meget: Jeg er også til drenge og forstår det ikke og bliver ved med at forelske mig i nogen der ikke vil gå den vej sammen. Så kysset forfølger mig, og de utallige kys efter det forfølger mig, hvorfor skulle det være så pokkers skamfuldt, så uerkendt at det fik lov til at gentage sig igen og igen? Jeg skal blive mange år ældre før jeg forbinder det her kys og rækken af kys efter det med tidligt homobegær, at det findes i mig. Jeg sidder med en hel række af minder som pludselig passer sammen:

Jeg har min bedste ven fra klassen med hjemme og presser ham til at lege doktorleg i teltet (igen!) nede i kælderen, men han vil ikke tage alt tøjet af og går hjem i stedet. Jeg cykler nøgen med Nikolaj ude på vejene og tilbage i haven, flammende over det. Jeg har Andreas med hjemme, vi står og sammenligner vores numser i spejlet og står op ad hinanden, og jeg er fælt skuffet da han ikke vil mere, men i stedet vil ud i haven og lege krig. De tidlige år er uskyldige. Det store øjeblik er kysset med Jens og at det aldrig bliver gentaget, årene efter hvor jeg er dybt fascineret af ham og ikke ved hvad jeg skal

gøre med det, andet end at stille mig i nærheden af ham og længes efter mere.

Forelskelsen i Jens går først over den sommer hans mor dør. Vi er på campingplads i Kerteminde uden voksne (hvor gamle? nok 12-13? måske roder jeg rundt i tiden), og den sommer ødelægger vores intimitet. Jeg føler mig outreret og outsideragtig i det sociale, de andre seje er der, der er nogle piger, det er ikke så håndboldsejt som bare sejt, jeg forstår ikke koderne, jeg har mit eget lille telt og ... jeg begynder at græde mens jeg skriver det her (HVORFOR?). Jens' mor var død af kræft, og han ... vi er på den der campingplads for at feste og drikke og snakke og fjolle, vi er blevet meget genbrugsmodeagtige, og mit tøj kan ikke blive smadret og spraglet nok. Jeg ... Jens' mor var læge, det er Jens' far også, og Jens har Rikke som storesøster og en mindre søster. Var Jens' far måske næsten to hoveder højere end hans mor? Meget duknakket mand, skøn familie. Hun dør af kræft, og de har et stort hus i Sanderum. Jeg elsker hans storesøster som var min bedste ældre ven (tre år ældre?), og som også gik til håndbold i klubben, og hun fortalte engang at hvis hun fik et insekt i øjet, så fjernede hendes mor det med tungen, altså ved at slikke det ud af øjet. De har

klaver i stuen og Jens' instrumenter i kælderen. Jeg els... vi kunne ikke tale sammen om hans mor, Jens og jeg. Mange af de andre på campingpladsen talte med ham om det. Der var gået noget tid, måske nogle måneder, et halvt år, fra det var sket til vi er på campingpladsen, det havde også været med til træning og med Jens i det hele taget, og han havde lært at tale om sin sorg over tabet. Jeg kunne ikke. Hver gang vi kunne/skulle snakke sammen, blev jeg hektisk med at finde på noget sjovt eller vildt at sige, og Jens blev mere og mere frastødt af mig, og jeg kunne ikke lytte eller spørge som nogen af de andre, som Nikolaj for eksempel, som dem der kunne lade ham græde hos sig. Hans blik på mig blev vredt (skuffet?).

Da vi starter en ny sæson efter den sommer, er fortryllelsen brudt. Jens og jeg er ikke længere forbundne.

MODE OG AFSTAND

Mens vi stormer frem, bliver far ved med at tale om sin fortid som venstreback. Jeg husker at stå foran trofæskabet i min klub og spørge far om hvordan det var da han spillede. Han fortæller om sig selv som en stjerne, men betoner også alt det med klubben og at give sig til klubben fremfor at forfølge karrieren, og nogle gange driller han bror og mig med at vi begge er blevet målmænd. At der ikke var én af hans drenge der spillede back, kunne han sige med et suk i stemmen. Der var så også nogle år hvor bror, hvis hold jo ikke straks bragede ind i toppen af det hele, forsøgte sig som venstreback og egentlig, tror jeg, havde ganske meget ud af at se spillet fra den side, men jeg, jeg var målmænd, og jeg ville vinde, og jeg begyndte at hade fars klagesang om venstrebacken, begyndte at se mig sur på alt det med klubben og på det med den ekstra træning som de ikke havde taget til sig af hensyn til sammenholdet og kammeratskabet. Jeg følte at far dyrkede sit tabte talent, at han aldrig havde fået udfordret sig selv og turdet satse på at blive ægte god.

Man er så god som man gør sig, tænkte jeg, og jeg vil på landsholdet. Jeg vil vinde, jeg vil ikke sidde som far og spekulere i fortidens potentialer, stjerne-støv og ædle værdier. Livet er nu, gå efter sejren. Sådan nogle ting kørte rundt i hovedet på mig, og jeg blev vældig vred på far, vred på dem der ikke ville vinde.

Så det gik fra at jeg gjorde min far til idol, satte ham op på en trofæhylde og pegede og sagde til de andre børn: "Se, der står min far, han er en stjerne," til at jeg syntes han ikke forstod hvad det hele handlede om.

Et skred fra den far der springer op til hopskud i Otterup Hallen som oldboys til en af mange kampe hvor jeg, hans stolte ældste søn, sidder på sidelinjen og ser med, ser på at far og de andre gamle knarker fra OH tæver nogle meget yngre spillere, far og hans hold er måske 10-15 år ældre end de fleste andre hold, og dette udstiller de andre: Når far og hans kammerater kan spille med og endda vinde selvom de er så gamle, så har de bare været bedre spillere end disse unge mænd der aldrig har været *værd at skrive hjem om*. Far der tager tilløb, modtager bolden, springer op, og en ung firskåren makker der møder far med strakte arme, kaster sig

frem mod fars skudarm med sine strakte arme og lægger fuld vægt i så han rammer far lige på den hævede skudarm og på skulderen, så fars balance slås bagover uden støtte, og far hamrer med halebenet, ryggen, skulderen og baghovedet ned i halgulvet med et højt og tydeligt *smak*. Et raseri rejser sig fra fars hold, sådan en hård tackling er forbudt, farlig. Mænd der stimler sammen om far og forsvarsspilleren, mænd der råber og skriger og fægter med armene, og dommeren der desperat prøver at mane til ro. Far der bliver liggende. Far der langsomt rejser sig, ryster på hovedet og siger noget lavmælt jeg ikke kan høre for larmen, far der bliver hjulpet ud af sine holdkammerater. Og forsvarsspilleren der straffes og vises ud af dommeren. Far der er den faldne helt, herefter håndboldinvalid med en ødelagt skulder. Far nedlagt midt i det spring der var hans. Stolt og legendarisk.

Et skred fra dén far og til den der hele tiden ser mig som forkert. Målmand og ikke venstreback. Forkert når jeg og bror ikke når toget ind til ham fordi vi har snakket og glemt tiden (mit ansvar), forkert når jeg gerne vil vinde og sætte højere mål fordi det jo i virkeligheden handler om holdånd, forkert når jeg er forfængelig og ikke ligeglad, forkert når jeg er følsom og ikke hård, forkert når jeg tænker og

snakker for meget. Det er et skift fra mig der er det stolte barn der ser på far, til mig, det sårede barn, der desperat prøver at være rigtig for far, men som aldrig bliver det.

Efter skilsmissen bliver far en mere fjern person i mit liv, og det meste af vores intimitet hviler på hallen. Hallen skal binde os sammen. Hallen skal danne bro mellem ti/fire-ordningen hvor vi er mest hos mor. Hvor jeg savner far, og han begynder at vrænge af mig fordi han synes mor forkæler os i vores nye liv hos hende. Han synes ikke vi er rå nok, nok fra vejen og seje. Ej, jeg ved ikke om det er rigtigt, men det er sgu nogle lortear, og som et ekstra lag vokser jeg ind i den her opskruede modebevægelse hvor technotøj blev afløst af hiphop som blev afløst af grunge eller hippie, på hvad, måske fem år? Så da jeg var ti år, ville jeg kun have technotøj, og der var fætter fra Vollsmose mit forbillede med Scott-jakke, Hot-scooter, Buffalo-sko og knitrende, hvide bukser i rene plastikmaterialer, alt var plastik, skinnede hidsigt, og jeg var alt for lille til det, og Buffalo-sko, de kostede hysterisk meget, syntes mor (så forestil dig hvad far syntes), og det kunne der ikke blive tale om, jeg kunne få nogle andre, sagde mor, nogle andre høje sko, og det var en trøst, men det viste sig at der var et socialt hierarki med

det, og der var Buffalo-sko øverst, så en kopi som nummer to og så en endnu billigere og så den jeg fik. Så i sovesalen på sommerlejr var det dem med Buffalo-sko eller kopi nummer to der var de seje.

Og sådan var det over hele linjen, noget blev sejt, og det var for dyrt, og så fandt mor og jeg et billigere alternativ, og så var det slet ikke sejt nok, så var jeg godt nok med, men kun med det alleryderste af fingerspidserne, og så kom far, og jeg havde noget af det her tøj på, og så hånede han mig. Ja, det gjorde han, han drillede mig med mit technotøj, med mit hiphoptøj, med mit hippietøj, jeg tror slet ikke han så hvad det gjorde, men han lagde et tredje pres på mig: Der var mor og kampen om prisen, der var det sociale hierarki og kampen om det helt rigtige, og så var der far og kampen for ikke at være forkælet og forfængelig, og jeg landede på et stort kompromis hele vejen rundt og følte mig ydmyget når mor og jeg skulle stå og finde billige alternativer til det seje, når jeg skulle have det på og prøve at være ligeglad, når jeg skulle høre på far og hans drillerier. Der var især et par skatersko. Skater var kommet på mode efter technotøj, alle skulle have skatersko, og baggy jeans og store trøjer, og jeg måtte stadig ikke få de dyre sko, så mor og jeg fandt nogle billige grå skatersko til mig som var alt for store. Skatersko var

sådan lidt brede i det, men de her var direkte klodsede, og jeg kunne sparke dem af foden. Og da far så henter mig og bror fra skolen, han står der uden for skolegården, og bror og jeg går ud til ham, og der er boldbanen på den ene side, noget buskværk til den anden, og der står far, stor og mægtig, og bræger lige så glad ud over gårdspladsen: "Hvad fanden, Malte, har du fået færger på fødderne?" Og så griner han, og jeg krymper mig. Og vi stiger ind i bilen, og han kan ikke holde op med at more sig over de sko, og jeg gør alt hvad jeg kan, for at lade som ingenting og være ligeglad, virke ovenpå og fortælle far noget der gør ham glad.

Den her bermudatrekant mellem mor og far og moden blev bedre med årene, og især bedre da der kom hippiemode, fordi hippiemode betød at nu var det Jens og Nikolaj der bestemte, de havde Levi's-jeans og Bjørn Borg-underbukser på, og så købte de spraglet, skørt tøj i genbrug, og jeg fik ikke Levi's-jeans, men de billigste jeans fra Cowboyworld i Rosengårdcenteret (men dem var jeg stolt af), og så var jeg med Jens og Nikolaj ude at shoppe i genbrug, og jeg gik over gevind, begyndte at se helt outreret ud, og det især da jeg begyndte i GOG hvor alt det her med mode ligesom var gået lidt hus forbi, uden at sætte det helt samme

grundlæggende aftryk (føjte jeg! De havde ingen forståelse for mode). Kurt Cobain var blevet min store helt, og jeg troppede op i mærkelige blazere med påsyede badges, lapper, blomster, blev langhåret, købte gammelmandstrøjer, havde tyndslidte Converse-sko med slettelak på og forskellige snørebånd. Jeg brugte hallen som ballroom da jeg kom til GOG, og jeg var blevet alene fordi alle der klædte sig grunge og hippie, havde forladt sporten eller var blevet i Bolbro.

Der er noget helt skørt over hvordan det skrider mellem mig og far i de her år. Men altså, sådan er det, og det går fra at vi er sammen om håndbold og livet, til at vi er splittede. Eller jeg føler vi er splittede, jeg begynder at føle mig splittet. Far forstår ikke moderne håndbold, siger jeg til mig selv, jeg har den frase inde i hjernen, far forstår ikke moderne håndbold, og far forstår ikke mode, far forstår ikke det moderne, hvad det vil sige at være mig. Og det skal jeg nok vende tilbage til, men først et simpelt regnestykke:

Farfar ser nul af fars kampe.
Far ser tæt på 95 % af mine.

Nej, vent, farfar er med ude den ene gang for at se far spille, hvor han fylder det hele og driller far, så far krymper sig, og det er så den eneste fælles oplevelse de har med håndbold. Håndbold der fylder hele fars liv, og som farfar aldrig *ser*, ser for hvad det er. Og jeg ved at far bliver ulykkelig over at jeg skriver det her nu, i denne alder, så mange år på afstand af det skete, men jeg ved også at jeg havde det sådan dengang, at far, han *ser* heller ikke den håndbold jeg spiller, han ser ikke mig, han ser ikke min verden. Og jeg savner ham så utroligt meget mens han sidder lige der ved siden af mig på en tribune i en hal til endnu en træning og endnu en kamp.

mig op og står og knitrer uden at vide hvad jeg skal sige. Johannes siger alt muligt om det. Jens putter cd'en ned i sit etui. Så begynder computerspillet. Jens og Nikolaj spiller med. Johannes gider ikke. Han gider ikke computerspil. Jeg lader som om jeg heller ikke gør. Vi er for seje til det. I stedet går vi ud på gårdspladsen og finder en åben lade. Vi kaster os i halmen derinde. Jeg har stjålet to øl med fra bryggerset. Der er mørkt og vådt i luften, en lampe skinner ned på os højt oppe fra et ladetag. Vi ligger i halvmørket og snakker. Vi drikker af øllene og slynger os ind i hinandens arme. Johannes fortæller at han har kysset drenge før. Hvorfor fortæller han det? Mit hjerte banker hårdere. Jeg læner mig ind over ham. Mit hjerte banker. Vi kysser. Det føles fantastisk. Så afbryder han det og siger at vi skal gå ind igen. Han sætter sig ved en computer og spiller Counter-Strike. Min mave brænder. Jeg ved ikke hvor jeg skal gøre af mig selv, og går ud på toilettet.

SPLITTELSER

Homosiden af min biseksualitet bliver mere og mere kuert uden at jeg er mig det bevidst. Det er først da jeg, 31 år gammel, ser den franske dokumentar *Faut qu'on parle (Vi skal tale sammen)* til filmfestivalen MIX COPENHAGEN at jeg indser hvad jeg egentlig gjorde ved mig selv dengang. Filmen tematiserer homoseksualitet i sport fortalt gennem fem franske topatleter i forskellige sportsgrene. Filmen er en flodbølge af erkendelser, jeg har det som om alt hvad de forskellige atleter siger, er genkendeligt, og jeg græder befriet mens jeg ser den.

Den film hjælper mig til at forstå hvordan jeg tog alle fordommene om "forkert seksualitet" til mig og vendte dem rundt inden i mig selv som en galde. Jeg vrængede mod min egen inderlighed, min egen lyst, og hvis jeg følte at andre så mig som farlig, skulle jeg vise dem hvor farlig jeg var. Det fødtes der en arrogance ud af: Jeg er bedre end jer. Når Jakob Torp i GOG ikke talte til mig, når han stirrede, så var det mit forsvar: Du ser mig som underlig, som farlig, og ja, jeg er underlig og farlig, og jeg ved bedst.

Jeg spaltede mig selv og lukkede mere og mere af for det seksuelle og det sociale (tabte hele den verden sporten havde været for far (og mor)) og begyndte indædt at kæmpe for at vise mit værd på banen. Jeg overtrænede, jeg ville vise dem at jeg var god, at jeg ikke bare var underlig, eller at jeg var bedre end dem SELVOM jeg var underlig. Min hjerne fyldtes med den slags paranoide tanker.

Snart var mine holdkammerater nogle selvsikre mænd der kunne lide hurtige biler, lange nætter på Crazy Daisy, hvide skjorter og masser af sex. Der var mange homojokes om hvem der var mest femme og dermed dårligst. Hvis man ikke scorede til festerne, var man en bøsse eller en nørd. Hvis man slog sig, peb, var man bøsset. Modstanderne var nogle bøsserøve. Dommerne var bøsser. Bøsser, det var alt det dårlige som man i hvert fald ikke selv var. Man var en sportsmand.

Det var i den kultur jeg trænede, og i den jeg gik rundt og blev mere og mere Gollum indeni. Mit dyrebare talent, jeg skal vise dem, de sætter ikke pris på mig, nu skal de se, jeg skal nok bevise at jeg kan. Og det virkede ...

Jeg løfter mig, *jeg spiller med hvor det er sjovt*, som man siger, jeg træner og træner og fortsætter med at vinde og blive udtaget til samlinger.

En aften efter hver sin træning sidder bror og jeg i stuen hos mor og ser flow-tv, og vi bliver hængende ved filmen *Troy* på TV 2. Vi skiftes til at gå til og fra køkkenet efter mere mad, det er sent, vi er de eneste vågne og burde sove og restituere, men vi hungrer efter toasts, æg, glas med kakaomælk og bliver suget ind i den rødbrunt glinsende film hvor Brad Pitt i rollen som Achilleus giver den som ultra handsome heterohelt. Jeg får et sug i maven af denne helt, af hans modvilje mod at følge kongens ordrer, han går sine egne veje, og samtidig er han den sande leder for folket, og han vinder altid slaget når han først melder sig. Bror og jeg sidder og gnasker mens Brad Pitt veksler mellem at glinse smukt i solen, være trodsig og slagte fjenden med sine utrolige færdigheder, og jeg drages af ham. Jeg vil være ham og hans altoverskyggende KUNNEN.

Den vildeste rus jeg kender, er at være den der dominerer banen, den der leder mit hold til sejr. At være den der snakker til alle, hvisker dem i øret så de bliver bedre, så de tror mere på sig selv, jeg vil være den sol de andre ser stråle, og hvis stråler rammer dem. Jeg vil vise vejen og æde modstanderen med mit spil.

Jeg elsker at komme til denne tilstand fra en outsiderposition, elsker at overrumple verden med min

kunnen. I GOG bliver jeg først sat på andeholdet fordi vores træner, Stryger, synes jeg er irriterende, og fordi Viktor og en dreng fra Nyborg er lige lidt bedre, men så vokser jeg. Jeg spiller andeholdet til at rykke op, og min status cementeres da vi slår Sydhavsørerne og deres stjerne, Lukas Skovgaard (der starter i GOG året efter, men som aldrig lykkes med at vokse sit store ungdomstalent til en rigtig professionel karriere), som jeg redder på det afgørende straffekast i hallen i Maribo.

Men så, mange år efter, opdager jeg at filmen *Troy* er en omskrivning af legenden om Achilleus og slaget om Troja, og at noget af det helt centrale er skåret ud: Achilleus er biseksuel og Patrokles, hans mentee, er slet ikke hans fætter som det hedder i filmen, men i de fleste versioner af myterne er de et åbenlyst par. Wauw! Filmen fremstiller Achilleus som en slags James Dean-bad boy der i sin første scene viser sig ved at komme for sent til et slag fordi han ligger beruset i sit telt med to smukke ladies. MEN det er en amerikansk omskrivning af en helt med flydende seksualitet. Achilleus slår ikke for kongen (fædrelandet), ikke for familien (den falske fætter), nej, han slås for æren, skæbnen og sorgen over at miste sin elskede (beklager

spoileren, men ja, Patrokles dør). Og så drages jeg mod ham igen.

”Du er født med en guldske i røven,” siger min mor efter de første to Danmarksmesterskaber, og det er først nu hvor jeg samler disse tanker om *Troy*, at jeg opdager hvad det er for et billede. Har jeg en guldske i røven, og har jeg skrevet mig selv om for at passe ind i en amerikansk fortolkning? Jeg har frygtet mit røvhul og længtes efter at få det stimuleret, vidende kun at det er sort og mørkt, og fare for lort ved sex har givet mig pletter for øjnene, vidende kun hvor dyb en nydelse penetrationen er, og hvor svært det har været at finde plads til den i mit liv uden at få skammen smurt ud over lagenerne. Skal jeg have guldskeen ud for at lem-met kan komme ind? Længes jeg efter guldskeen? Betyder det at jeg er født med en guldske i røven, at jeg kender den nydelse, at være stoppet nedefra og være en gud for nogen, er det derfor jeg famler rundt i et mørke?

Og så spørger du hvad det har med at vinde at gøre? Det ved jeg heller ikke om det nødvendigvis har, men for mig bliver det sådan at de følelser der blokerer begæret, de begynder at forskyde sig ind i

spillet. Den umiddelbare, glade, legende lyst (til sex med mænd, til at vinde), den blokeres, og der bliver sat skjold, forsvarsværker og angrebsstrategier op. Kroppen som en flitsbue på jagt i en skov hvor det kræver absolut årvågenhed og behændighed at komme helskindet igennem og at nedlægge et bytte. Jeg ser konstant farer, slapper jeg af, blotter jeg mig, og det er det samme som at blive afsløret, at kunne hånes.

COUNTER-STRIKE

Ved siden af håndbolden er der musikken for Jens og Nikolaj, deres band og den sejr det er at spille, ikke for at vinde, men for at være seje, for at lave musik. Det får de meget ud af og jeg er lidt med på sidelinjen til det. Jeg lytter til deres musik, elsker den, får Jens til at sende de nye numre han skriver, til mig, sidder og læser teksterne, er meget inspireret af det. Men der opstår også en afstand, de spiller musik, jeg spiller spil.

Jeg begynder at spille Counter-Strike og bliver hurtigt god til det. Jeg spiller sammen med Noa som er en socialt akavet højrefløj med en lang og ranglet bygning, et ganske ukontrolleret, hårdt slyngskud (tænk på en løbsk katapult). Det er fedt, Noa har sådan noget prof Counter-Strike-tech så vi kan snakke sammen mens vi spiller, og lægge taktikker for banerne. Spillet deles cirka ligeligt op mellem at man er et hold der skal løbe/liste frem mod et bombested, og at man er et andet hold der skal forsyne et bombested. Terrorister og counter-terrorister skal skiftes til at vinde over hinanden, enten

GYMNASIET

Samtidig med at det går godt på banen hvor jeg udvikler mig, så er jeg begyndt at feste meget. Jeg er startet på gymnasiet i Svendborg og får nye venner der, finder ind i en gruppe af hippier fra Svendborg og omegns udflyttermiljøer. Her er børn af københavnere der er helt anderledes end andre jeg har kendt før, og jeg finder nye grupper, holder mig til musikere, hippier, punkere og nogle enkelte småkriminelle dropout-typer, og for at være sammen med dem drikker og fester jeg i lejligheder, i parken, på stranden, på byens brune bodegaer. Og jeg kan drikke, viser det sig, jeg kan drikke som ind i helvede til det sortner, og det er så min bedrift at holde mig oprejst i det. Jeg balancerer festerne med min sport ved "kun" at feste om fredagen med de andre, holder mig ren om lørdagen og klar til søndagens kamp. Jeg ryger aldrig selvom alle andre ryger.

Jeg får en vidunderlig kæreste hvis kys jeg en dag lykkeligt uvidende vandrer ind i til en fest på en hippiegård hos en gymnasiekammerat på Tåsinge.

Hun hedder Ida, er lav, så brun i huden at folk konstant tror hun har "etniske" rødder, et stort krøllet hår. Hun er superhippie uden bh, syr selv sit tøj (og har en badass business med at sy kjoler til folk), sidder på et tæppe på gulvet i stedet for på stolene i kantinen, er smuk og udfordrende, mild, og hun lærer mig alt muligt om at have sex, om intimitet, kropsligt nærvær. Få jeg siden har mødt, har været så meget i deres krop som hun var.

Men jeg nægter hende adgang til hallen. Jeg tør ikke at hun ser den verden, for hun kender den ikke. Hippie, syerske, barn af en selvstændig og en sygeplejerske, ingen sport i familien. Hun synes det er fint og spændende, jeg træner jo hele tiden, hun vil gerne lukkes ind. Men jeg kan ikke. Jeg kan ikke have hende i hallen, kan ikke forklare det, ser hende med hallens blik, ser hende som forkert, som en der ikke passer ind. Jeg ser hende som jeg tror Jakob Torp vil se hende. Forestiller mig at Jakob Torp vil se hende og mig sammen, og at det vil være pinligt.

Så jeg holder hende ude af hallen, og det meste af tiden har vi det bare helt vildt skønt. Hun får sin egen lejlighed og holder fester, og vi danser, boller og snakker og griner gennem lange nætter som unge elskende vel skal.

Og så skærer splittelsen alligevel ind i mig fra tid til anden. Eller sagt på en anden måde: Jeg vil det hele, er klar over at jeg er biseksuel, men kender ikke ordet, bliver tiltrukket af to drenge på mine rusture, og de afviser mig begge efter samme formel som tidligere, med efterfølgende tavshed eller direkte anvisning om at holde det hemmeligt. Der er en fra A-klassen på et loft til en fest hvor vi har haft det så sjovt. Historien gentaget: Vi ender tæt på hinanden, jeg kysser ham, han kysser tilbage, men snart har han efterladt mig alene på det loft og vil ikke ses one-on-one med mig igen. Og Simon, den lange "hemmelige" forelskelse i ham som løb parallelt med min kærlighed til Ida og vores ting sammen. Men som var ufatteligt uforløst og fortløbende. Ham jeg ikke kunne få, men heller ikke slippe. Jeg blev ved med at sidde på hans værelse, tog med ham i byen, fulgtes med ham, hjalp ham med lektierne, indtil den fest hvor Simons bedste ven spurgte ham om han havde taget konen (mig) med.

Blandt hippierne var det et adelsmærke ikke at gå op i skolen, at være antiautoritær og holde sig for god til karakterer hvilket de havde til fælles med de fleste af mine hold- og klubkammerater der gik på handelsskolen, mest på opfordring af talenttrænere

og klubledere, fordi ingen af dem gav en fløjtende fuck for deres skolegang, og det var helt udtalt at de fleste valgte HG eller HHX fordi det var de nemmeste steder at pjække fordi man fik særbehandling som talent. Men jeg elskede karakterer, jeg var god i skolen, god til det hele og havde valgt matematisk linje. Far syntes jeg skulle gå efter at blive ingeniør, og var venligt støttende indtil jeg kastede min kærlighed på de humanistiske fag, og så var mor klar med dansk på universitetet, og jeg kunne ikke se nogen af delene for mig, gik bare efter at være god til det hele og kom en dag til at brokke mig højlydt over en for mig dårlig karakter til nogle hippievenner der kiggede hånligt på mig og lod mig forstå at det var småborgerligt at gå op i.

Så var jeg overladt til pigegruppen i min matematikklasse, de ville alle sammen være biokemikere eller læger og gik helt skamløst efter gode karakterer, vi kunne stræbe karakterer sammen, og jeg kunne være gruppens hippie-bløde-non-normative (ikke et ord jeg kendte dengang) dreng, og den rolle var lige så god for mig som den gav mig klaustrofobi, jeg var deres homodreng, jeg var den der ikke var seksuel, og jeg gav kæresteråd (disse piger interesserede sig meget for håndbolddrengene, både de talentfulde og de popsmarte fuckboys, og de var

tit på Crazy Daisy når jeg kom der med klubben efter klubfest, så det var altså tit nogen jeg kendte der havde knust det hjerte jeg skulle hele), nussede, flettede hår og snakkede karakterer indtil jeg sprang op og farede væk for at finde nogle hippievenner at hænge ud med.

Og så var der også to andre fra holdet der gik på gymnasiet på den underlige Team Danmark-ordning med fire års gymnasium i stedet for de almindelige tre som gør at man står udenfor i alt muligt, og jeg hilste høfligt, men aldrig venskabeligt på dem, de var stigma. Jeg holdt styr på alt for mange arenaer og var angst når de krydsede. Hvis mine hippievenner så mig snakke med mine håndboldvenner, hvis jeg sad på tæppet sammen med min hippiekæreste når mine håndboldvenner og deres slæng af brider kom forbi. Jeg skyndte mig fra torsdagstræning til torsdagsjazz. Jeg festede, drak og demonstrerede i byens park når der var spændinger mellem venstre- og højrefløj, jeg var med til at kaste molotovs mod Føtex sammen med Socialistisk Ungdoms Front, var hooligan til ligaholdets finaler, trænede i et sært fitness med afdankede bodybuildere der røg smøger og drak kaffe mellem løftene, jeg snakkede højlydt venstrefløjspolitik når vi løb og varmede op i hal 2 med holdet, jeg drille-sloges med holdkammeraterne til

klubfester, jeg spillede røven ud af bukserne når jeg fik chancen, og jeg sås med Ida i hendes lejlighed og elskede helt og aldeles inderligt.

Ida fik kun lov til at komme med i hallen én gang. Hun var kørt med mor eller far derud, de sad på en tribune, og jeg ærgrede mig over at hun havde taget sine briller på fordi jeg frygtede at hendes skønhed så ville imponere de andre på holdet og i hallen mindre, at de ville se hippienørden i mig i hende, og jeg kan huske hvordan jeg i alle spilstop og pauser så op mod tribunen og holdt øje med om nogen andre kiggede derop, og det kunne jo have været af kærlighed, men det var af angst for blikkene. Da kampen var slut, hilste vi kort på nogle af mine holdkammerater før jeg skyndte mig at få hende og min familie ud til bilen, og så lod jeg hende aldrig komme med i hallen igen.

med, og det er tåbeligt. Sæsonen løber ud med at jeg spiller med en halv rulle sportstape om håndled, hænder og underarme og begynder at få gigtpiller mod smerterne til kamp af en af de andre hvis far er dyrlæge og derfor har fri adgang til de piller som det offentligt advares kraftigt imod at give til unge sportsfolk. Jeg tager dem for at få en chance for at bevise mig, men jeg kan ikke spille ordentligt i denne tilstand, smerten ved en redning er en konstant frygt som ikke giver slip, som aldrig giver mig mulighed for at være fri i spillet.

Jeg mister min tid på banen til de vigtige kampe. Det bliver Viktor der skal løfte ansvaret alene, og det gør han, hans niveau stiger, han bliver bedre og bedre, og snart er han uovertruffen, og da vi skal spille finale mod FIF, knuser vi dem, blandt andet fordi Viktor er overlegen. Jeg må sidde på bænken med mine hænder i det forbandede tape, se og juble oprigtigt over hvor god han er. Men også græde indeni, det føles sært meget som om alt er tabt.

Efter kampen kommer en af trænerne fra ungdomslandsholdet som alle ved har set med, hen til Viktor og siger at han skal møde op til næste samling. Han er altså udtaget til det umulige hold.

Jeg er fortid.

FORFRA

Hvordan kunne det gå så hurtigt? Hvorfor giver jeg op lige der? Pludselig er det hele bare blevet til luftkasteller og ligegyldigheder. Eller hvad? Jeg kan ikke overskue det kommende skifte til senior-spiller, får ikke rigtigt nogen hjælp. Hvor skal jeg rette mig hen?

Så bliver jeg indkaldt til værnepligt og trækker tvangsnummer. Og ingen fortæller mig det, men Stryger og klubben har sørget for at mange af de andre spillere får en lægeerklæring om at de har en eller anden skavank så de bliver fritaget fra tjeneste. Det får jeg ikke, jeg opsøger det ikke, det bliver mig ikke givet. Hvor er mor og far pludselig henne, hvor er deres råd? De er der helt sikkert begge to. Jeg kan bare ikke huske hvad de siger lige der, føler mig komplet lost og alene. Jeg husker hvordan, i årene efter, at far igen og igen prøver at finde en ny klub til mig. Først ligger de i ligaen, så 1. division og siden længere nede i rækkerne, men jeg bider ikke på, nægter at spille mere, og far bliver tavs og

forvirret over det. Døren er lukket. Jeg gør mig hård og ligeglad, vrænger ad alt ved den sport jeg har elsket og ofret mig for.

Men inden alt det sker, så skal det ligesom gå endeligt i stå. Jeg sluger den bitre pille og siger ja til Beredskabsstyrelsen og skal vælge mellem Thisted og Bornholm og vælger Bornholm og hader det. Jeg bliver opsøgt af Svendborg Håndboldklub der forsøger at stjæle spillere fra GOG, og de gaffer mig til en kontrakt mens jeg aftjener min værnepligt, hvor jeg skal spille på deres elendige divisionshold sammen med flere fra andetholdene i GOG, flere opportuniste der, som mig, siger ja til de hurtige, nemme penge vi bliver tilbudt for at spille badebold i en divisionsklub og være stjerner.

Jeg træner ikke engang med, men møder op til kamp om søndagen og sørger for at holdet vinder, for jeg er alt for god til det niveau. Og hvad laver jeg her? Jeg har givet op. Jeg har sluppet taget i mit indre refræn. Jeg har bevist mig selv, siger jeg, og nu vil jeg leve et andet liv. Mit eget liv uden for hallen. Nu vil jeg læse på universitetet og flytte til storbyen. Nu vil jeg væk fra det hele og ud på eventyr. Jeg er blevet myndig og bestemmer selv.

Uden at ryste på hånden forlader jeg det der har været kernen i mit liv siden jeg var otte. Jeg forlader hallen. Kommer kun sjældent tilbage for at se bror i hans langsomt blomstrende, men udmærkede professionelle karriere. Kommer tilbage til Gudmehallerne som en naragtig charlatan der vinker og griner og hilser og vigter sig af at have forladt hallen til fordel for universitetet og det såkaldt virkelige liv. Og der skal gå ti år i absolut sikkerhed med dette, og så kommer mareridtene. Der skal gå ti år hvor jeg nægter sporten nogen som helst reel plads i mit liv, og så kan jeg ikke holde den væk længere.

MARERIDT GENTAGET

OG da jeg så fylder 29, kommer drømmene. Drømme der hurtigt bliver så vedholdende at jeg begynder at kalde dem mareridt. Jeg drømmer at jeg er med landsholdet på Club La Santa på Lanzarote, står i en hal med Viktor og hans kone og ser det norske landshold træne. Jeg drømmer at jeg skal med GOG ind på banen, står og tripper, er spændt på hvad der skal ske, om jeg kan ramme niveauet. Eller at jeg skal ind på banen og er taknemmelig for at Stryger vil give mig en chance efter så mange år. Eller at jeg skal træne på brors hold, og jeg er taknemmelig for at få chancen her. Eller jeg spiller kamp og spiller blændende. Eller jeg sidder på bænken og brøler en sejr i møde med mine holdkammerater. Eller jeg skal til træning og vil ikke til træning, men fortsætter ind i hallen og ned at klæde om. Jeg drømmer om udfald efter udfald, redder bolden, kaster mig efter den, springer op, springer ud, spjætter med benene, giver alt hvad jeg har, og så vågner jeg med hidsig hjertebanken og er helt forvirret over hvor jeg er henne, hvor gammel

jeg er, og om det er rigtigt, skal jeg på banen igen, SKAL JEG?

Drømmene begynder at forfølge mig, de kommer igen og igen, flere gange om ugen har jeg en drøm om håndbold. Jeg begynder at føle at drømmene spejler mit øvrige liv på en ubehagelig måde. At de er min underbevidstheds måde at sige at jeg har fejlet. Jeg har fået mit første barn, jeg er debuteret som forfatter med nogenlunde succes (jeg har utrolig svært ved at oversætte udgivelsen af en bog til om man har vundet eller tabt, måske især fordi min bog hverken falder helt igennem eller rydder alle forsider, den kan vel oversættes til en nogenlunde fornuftig plads midt i rækken. Jeg prøver at betragte det som at jeg skal spille mig op, gøre mit bedste og klare mig endnu bedre).

Drømmene sniger sig med ned på det kontor jeg har fået, hvor tastaturet fryser under fingrene og jeg i stedet spiller et ligegyldigt computerspil, skriver lidt halvhjertet på tre forskellige manuskripter og skynder mig hjem for at passe barn. JEG SAVNER EN ARENA AT SPILLE OG VINDE I.

Det er som om vinderen i mig hævner sig, vender tilbage til overfladen gennem drømmene efter at jeg i mange år har lukket denne vinder ude i kulden,

har sagt til mig selv at nederlaget er bedre at bebo end sejren. Jeg har levet med et had til sejren for dens flade dumhed, for at skabe tabere omkring sig, og jeg har sagt til mig selv jeg vil ikke vinde længere, jeg vil leve. Sådan har jeg det da jeg skifter håndbold ud med kunst. Et valg der fører mig lige lukt ud i udsathed, uden en krone på lommen til ufaglært arbejde, til det rotteræs som den kreative økonomi også er, hvor der er mindst lige så mange der kæmper om podiets få pladser som i sport. Og det kan godt være at sejren, den rene og skære sejr, er afløst, at jeg har skilt den ud, men i kunstens verden er præstationen lige så vigtig som i sporten, og uden at vide det fortsætter min vindermentalitet med at arbejde mod det nye mål: at blive anerkendt som kunstner. Jeg kommer altså til at stå med hovedet nede i skraldespande for at skaffe gratis mad at leve af, tage det med hjem og stå i mit køkken, fjerne mug og ordne madvarer i fryseposer og opdage at det jeg tænker på imens, er at "jeg skal vise dem", at jeg stadig vil være den bedste.

Så selvom jeg siger at jeg er færdig med at vinde og spille, så følger mit refræn med mig: "Nu skal jeg vise dem at jeg kan blive forfatter". At jeg kan skrive. Det er min nye hemmelighed som skal vise mit talent. Denne frygteligt knugende selvfortæl-

ling, præget af angst og kynisme. Det skal lykkes i den forstand at jeg beviser mig og udkommer med en bog på et såkaldt anerkendt forlag. Målet er nået, men så bliver jeg skuffet over den ros jeg får, jeg skuffer mig selv og mit refræn, og igen føler jeg mig fanget i en vinder/taber-logik. Hvis jeg ikke entydigt vinder, så har jeg tabt. Der er ikke plads til nuancerne.

Og imens jeg oplever dette, begynder jeg at lægge mærke til noget. Jeg lægger mærke til hvordan den vindermentalitet jeg har trukket med mig fra elitesporten, viser sig alle mulige steder omkring mig, ikke bare hos andre kunstnere, men også hos politikere, hos journalister, hos iværksættere, hos ildsjæle, ja, hele den måde vi danskere anskuer forholdet mellem individ og kollektiv på, begynder jeg at se sådan at vi vil skabe vindere.